

Naujoji sandora

„Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais, ... Aš įdėsiu savo įstatymą į jų širdis ir įrašysiu jį į jų protą; Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.“

Jeremijas 31:31,33

Sandora yra sutartis arba susitarimas tarp dviejų šalių. Išraiška „naujoji sandora“ mūsų pradiniam tekste reiškia, kad buvo „sena“ sandora. Tai buvo Įstatymo sandora, kurią Dievas davė Izraelio tautai per Mozę Sinajaus kalne. (Išėjimo 19–24 skyriai; Hebrajams 8:13). Apaštalas Paulius aiškina, kad daugelis Įstatymo sandoros bruožų buvo „dangiškųjų dalykų šešėlis“ ir „gerų dalykų, kurie ateis“ pagal būsimą Naująją sandorą. Hebrajams 8:5; 10:1

Naujosios Sandoros pažadai kilę iš Abraomo Sandoros, kurioje Dievas pažadėjo Abraomui: „Tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės tautos“ (Pradžios 22:16-18). Apaštalas Paulius mums sako, kad „po keturių šimtų trisdešimties metų“ Dievas Izraeliui davė Įstatymo Sandorą (Galatams 3:15-17). Tada jis retoriškai klausia: „Tada kam gi buvo duotas įstatymas [sandora]?“ Jis atsako: „Jis buvo pridėtas dėl nusikaltimų, kol atėjo Tas, kuriam buvo duotas pažadas“ (19 eilutė).

Įstatymo sandora buvo „šventa, teisinga ir gera“ ir duota Dievo, kad žydų tauta suprastų savo puolusią

ir netobulą būklę, kad „nuodėmė... taptų ypač nuodėminga“ ir kad parodytų, jog jie negali pateisinti savęs prieš Dievą (Romiečiams 7:12-14; 3:20). Kitur Paulius aiškina: „Įstatymas buvo mūsų auklėtojas, kad atvestų mus prie Kristaus, kad būtume išteisinti tikėjimu“ (Galatams 3:24). Įstatymo sandora turėjo įrodyti Izraeliui, kad norint būti išteisintiems Dievo akivaizdoje, reikalingas Atpirkėjo, Kristaus, kraujas ir jo pralietas kraujas.

Aukos atpirkimo dieną

Kai Dievas davė Izraeliui Įstatymo Sandorą, taip pat buvo duoti tikslūs nurodymai, kaip pastatyti Palapinę, kartu su nurodymais dėl ten aukojamų aukų. Kasmetinėse Atpirkimo dienose buvo aukojamos aukos, kurioms reikėjo pralieti kraują. Kunigų knygos 16 skyrius

Pirmiausia Aaronas paaukoko „aukos veršį“, kad „atpirtų save ir savo namus“. Jo kraujas buvo nuneštas į Šventąją Šventąją ir „septyni kartus“ pabarstytas „ant ... ir prieš gailestingumo sostą“. (Leviticus 16:11-14). Tai buvo nuoroda į tobulos žmogaus Jėzaus savanorišką auką, „kuris atidavė save kaip išpirką už visus, kad tai būtų paliudyta tinkamu laiku“ (1 Timotiejui 2:5,6). Kitur Paulius teigia, kad „be kraujo praliejimo nėra atleidimo“ nuo nuodėmių. Hebrajams 9:19-22

Jėzaus pašventimas ir dvasinis gimimas Jordano upėje, o vėliau jo mirtis ir prisikėlimas buvo garantija, kad Dievo „laiku“ ilgai žadėtos Naujosios Sandoros palaiminimai taps realybe Mesijo Karalystėje. Paulius rašo: „Taip Jėzus tapo geresnio testamento“ arba sandoros garantu [graikų kalba: įkeitimas arba

garantija]. „Savo krauju jis vieną kartą įėjo į šventąją vietą.“ Hebrajams 7:22; 9:12; 10:10

Apaštalas Paulius mus užtikrina, kad Jėzus yra pažadėtas palaiminimo palikuonis. Jis rašo: „Pažadas buvo duotas Abraomui ir jo palikuonims. Jis nesako: „palikuonims“, kaip daugeliui, bet kaip vienam: „tavo palikuoniui“, kuris yra Kristus.“ Galatams 3:16

Viešpaties ožys auka

Antroji auka buvo aukojama Izraelio kasmetinėje Atpirkimo dieną. Tai buvo „avinai, skirtas aukojimui už tautos nuodėmes“, kurio kraujas taip pat buvo nuneštas į Šventąją Šventąją ir pabarstytas „ant ... ir prieš gailestingumo sostą“, kaip ir jautis. (Kunigų 16:15). Ožkos auka simbolizuoja „gyvą auką“ ištikimų Viešpaties pasekėjų dabartiniame Evangelijos amžiuje, kurie „nesiderina prie šio pasaulio“, bet kasdien stengiasi „būti atnaujinti“ savo proto atnaujinimu ir „nustatyti, kas yra Dievo valia – kas yra tinkama, malonu ir tobula“. (Romiečiams 12:1,2). Ištikimų, pašvęstų Kristaus pasekėjų auka yra priimtina mūsų Dangiškajam Tėvui tik dėl Jėzaus išpirkos aukos nuopelnų, kurią simbolizuoja jaučio auka. Kaip aiškina Paulius, Dievas „padarė mus priimtinus mylimajame [Jėzuje Kristuje]. Kuriuo mes turime išpirkimą per jo kraują“. Efeziečiams 1:6,7

Dievas Izraeliui nustatė daug įvairių aukų pagal jų palapinės tvarką dykumoje. Tačiau buvo tik dvi aukos, kurių kraujas buvo atneštas į Šventąją Šventąją ir pabarstytas ant ir prieš gailestingumo sėdynę (). Tai buvo jaučio auka ir Viešpaties ožys, abu aukojami Atpirkimo dieną.

Šių dviejų aukų simbolinės reikšmės supratimas buvo viena iš didžiausių Biblijos „paslapčių“. Ji moko, kad pažadėta palaiminimo sėkla susideda iš daugelio narių. (Efeziečiams 5:23-32; Kolosiečiams 1:26,27). „Nes visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsirengėte Kristumi... nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. Jei jūs esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą“ (Galatams 3:27-29). Paulius taip pat teigia: „Žmogaus kūnas turi daug dalių, bet daug dalių sudaro vieną kūną. Taip yra ir su Kristaus kūnu“ (1 Korintiečiams 12:12).

Naujosios Sandoros tarnų mokymas

Kristus Jėzus kartu su savo kūno nariais pagal Naujosios Sandoros sąlygas atneš palaiminimus visoms žemės šeimoms. Paulius aiškina: „Jis taip pat mus padarė tinkamus būti Naujosios Sandoros tarnai“ (2 Korintiečiams 3:6). Mūsų dabartinis pasirengimas, jei būsime ištikimi iki mirties, padarys mus tinkamus būti susijusius su Kristumi, administruojant Naująją Sandorą natūraliajam Izraeliui ir galiausiai visai žmonijai. Šis pasirengimas vyksta Dievo Šventosios Dvasios, kuri „įrašė Jo įstatymą į mūsų širdis“, mūsų gyvenimuose ir elgesyje. Todėl mes suprantame: „Savo jėgomis mes nesame tinkami teigti, kad kas nors yra iš mūsų. Mūsų įgaliojimai yra iš Dievo“ (2–5 eilutės).

Apaštalas taip pat paaiškina, kaip Kristaus kūno nariai yra ugdomi ir išbandomi dabartiniame „amžiuje pagal specialią Abraomo sandoros ypatybę. Ši ypatybė buvo pavaizduota Abraomo žmona Sara (Galatams 4:22-31). Sara buvo „laisva moteris“, Abraomo tikroji žmona, kuri po daugelio nevaisingumo metų pagimdė Izaoką, pažadėtąjį

palikuonį. Pagal Dievo planą, Sara Abraomo sandoros ypatumas buvo pagimdyti ir išugdyti palaiminimo palikuonį. Šis palikuonis būtų panaudotas palaiminti visas žemės šeimas.

Paskutiniuose Pradžios knygos 24 skyriaus eilutėse mums pasakojama, kaip Izaokas, kuris simbolizuoja Kristų, vedė Rebeką, kuri simbolizuoja Kristaus kūno narius, bažnyčią. 67 eilutėje rašoma: „Izaokas buvo paguostas po savo motinos [Saros] mirties“. Sara simbolizuoja Abraomo sandoros bruožą, kuris veikia Evangelijos amžiuje – palaiminimo sėklos, „mažos kaimenės“, vystymą (Lk 12:32). Taigi, jos mirtis reiškia Evangelijos amžiaus pabaigą, po kurios Kristaus karalystėje pradės veikti Naujoji sandora.

Miestas, kurio statytojas yra Dievas

Pažadas apie geresnes dienas buvo duotas nuo tada, kai Dievas pirmą kartą pradėjo bendrauti su Abraomu. Apaštalas rašo: „Tikėjimu jis [Abraomas] gyveno pažadėtoje žemėje kaip svetimėje šalyje, gyveno palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, kurie buvo to paties pažado paveldėtojai, nes jis laukė miesto, turinčio pamatus, kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas.“ Hebrajams 11:9,10

Biblijoje miestas dažnai simboliškai naudojamas vyriausybei vaizduoti. Pavyzdžiui, tikrasis Jeruzalės miestas vaizduoja Izraelio vyriausybę, kuri yra žydų tautos „ “ (prieglobstis). Ankstesniuose eilutėse mums sakoma, kad šis miestas, arba vyriausybė, kurio ieškojo Abraomas, turėjo turėti „pamatą“, tai yra stiprybę, stabilumą ir pastovumą. Šis pamatas yra Dievo šventi principai „teisumo ir teisingumo“, „mylinčios gerumo ir tiesos“ (Psalmių 89:14).

Vienintelis statytojas, kuris galėjo suteikti šias savybes tokiai karalystei, yra Dievas.

Atsižvelgdamas į tai, apaštalas Jonas rašė: „Aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyrui“ (Apreiškimo 21:2). Toliau pateikiami eilutės gražiai apibūdina darbą, kurį turės atlikti ši karalystė, veikianti pagal Naujosios Sandoros sąlygas. 3, 4 eilutės

Naujosios Sandoros tarpininkas

Žodis „tarpininkas“, reiškiantis tarpininką ar sutaikintoją, Biblijoje vartojamas tik dviejų šalių sandoros kontekste. Mozė buvo Įstatymo sandoros tarpininkas ir buvo Jėzaus, naujos ir geresnės sandoros tarpininko, prototipas ar atvaizdas. Paulius rašo, kad Jėzus „gavo geresnį tarnavimą, nes jis yra geresnės sandoros, pagrįstos geresniais pažadais, tarpininkas“ (Hebrajams 8:6). Čia daromas palyginimas su Įstatymo sandora, pagal kurios sąlygas Izraelio tauta turėjo tobulai įvykdyti visus tos sandoros reikalavimus, kad gautų išteisinimą ir gyvenimą. Tačiau dėl savo puolusios būklės tauta nesilaikė tų sąlygų. Todėl niekas negalėjo pasiekti gyvenimo. Romiečiams 3:19,20

Apaštalas tęsia: „Jeigu pirmoji sandora būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai. Radęs trūkumų, ... jis sako: „Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir su Judo namais.“ (Hebrajams 8:7,8). Pirmoji sandora, Įstatymo sandora, buvo priemonė, leidžianti įvertinti tobulą žmogų, gebantį ją laikytis. Tik Jėzus galėjo įvykdyti Įstatymo sandorą, nes tik jis vienas buvo tobulas. Mato 5:17,18

Įstatymo sandora negalėjo leisti savo tarpininkui Mozei veikti kiekvieno pažeidėjo vardu ir numatyti, kad jie galiausiai elgtųsi tobulai. Taip buvo todėl, kad pats Mozė buvo netobulas. Ši sandora taip pat neturėjo jokių nuostatų, kurios padėtų išnaikinti blogąsias įtakas, kurios buvo didelė kliūtis laikytis visų jos reikalavimų. Taigi, dėl žmonių, Mozės ir daugelio išorinių blogųjų įtakų netobulumo, buvo reikalinga kita sandora, kad žmonės galėtų pasiekti visišką ir ilgalaikę harmoniją bei palankumą Dangiškojo Tėvo akyse.

Apie Naujosios Sandoros sudarymą apaštalas sako: „Ji nebus tokia, kaip sandora, kurią sudariau su jų protėviais, kai paėmiau juos už rankos, kad išvestų juos iš Egipto, nes jie neišliko ištikimi mano sandorai, ir aš nusiukau nuo jų, sako Viešpats“ (Hebrajams 8:9). Naujoji Sandora galės susitaikyti puolusią žmoniją su Dievu Mesijo karalystės metu, nes ji turės geresnį tarpininką – Kristų ir jo kūno narius, bažnyčią. (Hebrajams 8:6; Matas 19:28; Lukas 22:28-30). Kartu „Kristus“ bus užjaučiantys „kunigai“, Naujosios Sandoros administratoriai. Hebrajams 2:11,16-18; Apreiškimas 20:6

Apaštalas Paulius teigia: „Tai yra sandora, kurią aš sudarysiu su Izraelio namais po tų dienų, sako Viešpats: aš įdėsiu savo įstatymus į jų protą ir įrašysiu juos į jų širdis; aš būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta.“ (Hebrajams 8:10). Tuo metu „jie nebesimokys vienas kito, nei vienas kito brolio, sakydami: „Pažink Viešpatį“, nes jie visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio, sako Viešpats, nes aš atleisiu jų kaltes ir nebepresiminsiu jų nuodėmių“. Jeremijas 31:34

Ankstesni įvykiai

Kai Sinajaus kalne buvo sudaryta Įstatymo sandora, buvo griaustinis, žaibai, tirštas debesis, galingas trimito garsas, dūmai, ir kalnas labai drebėjo. (Išėjimo 19:16-18). Apaštalas Paulius rašo: „Vaizdas buvo toks bauginantis, kad Mozė pasakė: „Aš drebu iš baimės.“ (Hebrajams 12:18-21). Kiekvienas iš šių gamtos reiškinių turi simbolinę prasmę. Kaip šie bauginantys vaizdai ir garsai priešdėjo Įstatymo sandoros sudarymą, taip ir didelis neramumų laikotarpis žemėje priešdės Naujosios sandoros sudarymą. Danielius 12:1; Joelis 2:1-11; Apreiškimai 16:18-21

Biblijos pranašysčių ir laikmečio ženklų išsipildymas rodo, kad šis didžiųjų sunkumų laikotarpis artėja. Jis pasireiškia „griaustiniais“, teisingumo reikalavimais, kartu su nepasitenkinimo gurguliuojimu; „žaibais“, tiesos blyksniais ir neteisybės atskleidimu; „stora debesiu“, augančiais neramumais ir nepasitenkinimu; „trumpetės garsu“, reikalavimais suteikti teises, tiek realias, tiek įsivaizduojamas; „dūmais“, atsirandančiais dėl simbolinio anarchijos sunaikinimo ugnies; ir „žemės drebėjimu“, žmonių socialinių, finansinių ir religinių institucijų, nesuderinamų su Dievu, pašalinimu. Agėjo 2:6,7; Hebrajams 12:26,27

Mozė buvo išvykęs iš žydų tautos, pakilęs į kalną bendrauti su Dievu, o kalnas buvo apgaubtas dūmais ir drebėjo. Tai simboliškai reiškia, kad kai paskutiniai Kristaus kūno nariai bus pasirodę ištikimi iki mirties ir prisikels dieviškai prigimčiai, tada ateis didžiojo neramumų laikotarpio kulminacija, kokios žemė dar niekada nėra patyrusi (Mato 24:21).

Laimei, tie laikai bus sutrumpinti, ir žemėje bus įkurta karalystė, valdoma teisaus Kristaus. 22 eilutė

Žemės atstovai

Šventasis Raštas mums praneša, kad Dievas turės žmogiškus atstovus žemėje, kurie administruos Naująją Sandorą. Tai bus prisikėlę ištikimieji ir šventieji, gyvenę iki Jėzaus pirmojo atėjimo, nuo Abelio iki Jono Krikštytojo. Jie tarnaus kaip „teisėjai“ ir „visos žemės kunigaikščiai“ – žmogiškieji lyderiai, padedantys žmonijai. Mato 11:11; Luko 13:28; Izaijo 1:26; Psalmių 45:16

Apaštalas Paulius išvardija kai kurių iš šių ištikimųjų vardus ir priduria: „Visi jie, gavę gerą atsiliepiamą dėl tikėjimo, negavo pažado, nes Dievas numatė mums kažką geresnio, kad jie be mūsų netaptų tobuli“ (Hebrajams as 11:1-40). Šie Dievo vyrai ir moterys labai kentėjo dėl ištikimos tarnystės Viešpačiui. Tačiau jie nebuvo dvasinio pažado palikuonys. Nors jie gavo „gerą atsiliepiamą dėl tikėjimo“, kiekvienas iš jų nuėjo į kapą, kol atėjo laikas, kai Kristus ir jo bažnyčia tapo tobulos ir buvo sudaryta Naujoji Sandora. Šie senovės verti žmonės bus prikelti „tobulais“, kaip Adomas buvo Edeno sode. Su savo tobulu protu ir gebėjimais jie bus pavyzdžiai ir mokytojai žmonėms.

Ištikimi likučiai

Be senovės šventųjų, Dievo šventieji pranašai pranašavo, kad bus ištikima žydų „likučio“ grupė. Jie bus vieni iš pirmųjų, kurie gaus Naujosios Sandoros palaiminimus. (Izaijo 30:19; Psalmių 107:6,28). Per pranašą Izaiją Dievas mums sako, kad šie „Jokūbo [Izraelio] likučiai“ sugrįš „iš keturių žemės kampų“.

(Izaijas 10:21,22; 11:11-16). Taip pat per pranašą Jeremiją Dievas skelbia, kad šie ištikimi likučiai bus surinkti ir „gyvens savo žemėje“. Jeremijas 23:1-8

Ši ištikima žydų likučio dalis galiausiai atsigręš ir šauksis Viešpaties pagalbos, nepasitikėdama politiniais susitarimais su kitomis tautomis ar žmogaus karine galia. Tada Viešpats juos išgelbės. (Izaijas 30:15,18,19; Zacharijas 14:1-3). Pranašas Zacharijas rašė: „Taip sako Viešpats: Aš... gyvensiu Jeruzalės viduryje, ir Jeruzalė bus vadinama tiesos miestu“, ir ji „bus nuostabi šių dienų likučio tautos akyse... ir Aš priversiu šios tautos likutį viską tai paveldėti. Ir taip bus, , kad kaip jūs buvote prakeikimas tarp pagonių, o Judo namai ir Izraelio namai, taip aš jus išgelbėsiu, ir jūs būsite palaiminimas. ... Tai yra dalykai, kuriuos jūs darysite: kiekvienas iš jūsų sakykite tiesą savo artimui; vykdykite teisingumą ir taiką savo vartuose.“ Zacharijas 8:3,6,12,13,16

Tęsdamas pranašas sako: „Daug tautų ir galingų valstybių ateis ieškoti Jeruzalėje kareivijų Viešpaties ir melstis Viešpačiui. ... Tomis dienomis įvyks, kad dešimt vyrų [atstovaujančių visoms žemės tautoms] paims visų tautų kalbas, netgi paims žydo skverną, sakydami: „Mes eisime su tavimi, nes girdėjome, kad Dievas yra su tavimi.“ (22, 23 eilutės). Taigi, pradedant nuo ištikimų Izraelio likučių ir senovės išminčių mokymų, visiems žmonėms bus suteikta galimybė susitaikyti su Dievu.

Pranašas Ezekielis mums praneša, kad Dievas surinks „Izraelio likučius“ ir jiems duos ne tik „Izraelio žemę“, bet ir „vieną širdį“ bei „įdės naują dvasią“, savo teisumo dvasią, į juos (Ezekielis 11:17-20). Galiausiai pranašas Michėjas apibūdina Naujosios

Sandoros palaiminimus kaip „rasą“ ir „liūtis“, kurios išsilies visai žmonijai. Jis rašo: „Jokūbo likučiai bus tarp daugybės tautų kaip rasos iš Viešpaties, kaip liūtis ant žolės, kuri nelaukia žmogaus ir nebelaukia žmonių vaikų“ (Michėjas 5:7,8).

Užantspauduota Jėzaus Krauju

Hebrajų knygoje Įstatymo sandoros įvedimas pateikiamas kaip pavyzdys, kaip bus įvesta Naujoji sandora. Apaštalas nurodo, kad sandora su Dievu, tokia kaip Įstatymo sandora ir Naujoji sandora, turi būti užantspauduota krauju. „Nes kur yra sandora, ten būtina, kad būtų pateikta ją patvirtinusi mirtis; nes sandora yra tvirta per mirusius aukos, nes ji niekada nėra galiojanti, kai ją patvirtinantis yra gyvas. Todėl net pirmoji [Įstatymo sandora] nebuvo įsteigta be kraujo.“ (Hebrajams 9:16-18). Jėzaus mirtis suteikė vertę kraujui, kuris užantspauduos Naująją sandorą.

Naktį, kai Jėzus su savo mokiniiais įsteigė savo mirties atminimą, jis padavė taurę ir pakvietė juos: „Gerkite visi iš jos, nes tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros [sandoros] kraujas, kuris bus pralietas už daugelį, kad būtų atleistos nuodėmės.“ (Mato 26:27-28; Luko 22:20; 1 Korintiečiams 11:25). Čia Jėzus nurodė, kad jo mirtis suteiks vertę ar nuopelną, kad tinkamu laiku būtų sudaryta Naujoji Sandora.

Jėzaus kančių dalininkai

Mokiniai buvo pakviesti, kaip ir kiekvienas vėlesnis pašvęstasis Mokytojo pasekėjas per visą Evangelijos amžių, gerti iš taurės, simbolizuojančios Kristaus aukos už juos nuopelnų priėmimą. Remiantis tuo, jiems buvo suteikta privilegija tapti

„Kristaus kančių dalininkais“. (1 Petro 4:13; 2 Korintiečiams 1:7). Jie yra „teisinti tikėjimu“ jo krauju kaip savo Gelbėtojo. (Romiečiams 3:24; 5:1,9). Tuomet jie turi galimybę „mirti su juo“, kad galėtų „gyventi su juo“, „kentėti“ su juo, kad galėtų taip pat „karaliauti su juo“ kaip „karaliai ir kunigai“. 2 Timotiejui 2:11,12; Apreiškimo 20:6

Apaštalas Paulius aiškina: „Argi palaiminimo taurė, už kurią mes laiminame Dievą, nėra dalyvaudami Pateptojo kraujyje? Argi duona, kurią laužome, nėra dalyvaudami Pateptojo kūne? Kadangi yra viena duona, mes, daugybė, esame vienas kūnas, nes visi dalijamės viena duona.“ 1 Korintiečiams 10:16,17

Hebrajų laiške apaštalas tęsia: „Kai Mozė pagal įstatymą išdėstė visus įsakymus visai tautai, jis paėmė veršelių ir ožkų kraują... ir apšlakstė knygą ir visą tautą, sakydamas: „Tai yra kraujas sandoros [susitarimo], kurią Dievas jums įsakė.“ (Hebrajams 9:19, 20). Šiame tipiniame paveiksle „veršių ir ožkų“ kraujas simbolizuoja Kristaus, Galvos, ir jo kūno narių auką.

Tada apaštalas Paulius priduria: „Taigi buvo būtina, kad šios žemiškosios dangaus dalykų kopijos būtų apvalytos šiais aukojimais, bet patys dangaus dalykai yra apvalomi geresniais aukojimais nei šie“ (23 eilutė). „Atvaizdai“ arba tikrovės paveikslai pagal Įstatymo Sandorą turėjo būti apvalyti ir išgryninti gyvulių aukomis – jaučiais ir ožiais. Tačiau „dangiškieji dalykai“ – Naujoji Sandora ir jos nuostatos – yra apvalomi „geresnėmis aukomis“. Šios geresnės aukos yra Kristaus ir jo bažnyčios aukos.

Naujosios Sandoros Tarpininkas bus prisikėlęs ir pašlovintas „Kristaus“ klasė, Jėzus, Galva, kartu su visais savo kūno nariais. Todėl jų tarpininkavimo darbas, siekiant sutaisyti Dievą ir žmoniją pagal Naująją Sandorą, negali prasidėti, kol paskutinis Kristaus kūno narys nebus įrodęs savo ištikimybės net iki mirties. Apreiškimo 2:10

Taigi matome, kad Naujosios Sandoros tikslas yra susitaikyti žmoniją su Dievu. Šis susitarimas buvo sudarytas didele kaina, savanoriška Dievo viengimio Sūnaus Jėzaus Kristaus auka ir mirtimi. (Jono 3:16,17). Taigi Naujoji Sandora parodys mūsų Dangiškojo Tėvo meilę ir rūpestį visai jo sukurtam žmonijai. „O, Dievo išminties ir pažinimo turtai, kaip neišmatuojami yra jo sprendimai ir neištyrinami jo keliai!“ Romiečiams 11:33